

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΖΒΑΙΓΚ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΛΙΣ κανένας απ' τους κυρίους της συντροφιάς μου σε χωρετούσε, συ ανταπείδες το χωρετισμό και ύφονες τα μάτια σου προς μένα. Μιά τὸ βλέμμα σου ἦταν τόσο ξένο, όσο και ἐλαστικό. Μ' ἐθαύμαζε μόνο και ἐπιμοῦσε τὴν ὁμορφιά μου, μὰ δὲν μ' ἀναγνώριζε.
Ἦσουν πάντα μακριὰ μου, τρομερὰ μακριὰ ἀπὸ μένα.
Μιά μέρα, πού τὴ θυμῶμαι ἀκόμα, ἡ λήθη σου αὐτὴ ἀπέναντί μου, στὴν ὁποία εἶχα πεῖ σχεδὸν συνηθίσει, κατάντησε γιὰ μένα ἀληθινὸ μαρτύριο. Βρισκόμουν σ' ἓνα θεωρεῖο στὴν Ὀπερα καὶ σὺ καθόσουν στὸ διπλὸν θεωρεῖο.

Μόλις ἀρχισε ἡ παράσταση, τὰ φῶτα ἔσβησαν. Δὲν μπορούσα νὰ ἰδῶ πειὰ τὸ πρόσωπό σου, μὰ ἐννοιοῦθα τὴν ἀνατολή σου τόσο κοντὰ μου, ὅπως τὴν εἶχα νοιώσει στὶς ἐρωτικές ἐκείνες νύχτες μας κ' ἐπάνω στὸ βελουδοστρωμένο περβάζι πού χωρίζε τὰ θεωρεῖα μας, ἀναπαύονταν τὸ χέρι σου, τὸ λεπτοκαμωμένο και λευκὸ χέρι σου.

Μιά ἀτέραντη ἐπιθυμία μὲ κυριεύσει τότε. Ἦθελα νὰ σιχθῶ και ταπεινὰ ν' ἀποθέσω ἓνα φιλίμου στὸ ξένο αὐτὸ χέρι, στὸ ἀγαπημένο αὐτὸ χέρι, τοῦ ὁποίου εἶχα νοιώσει μιὰ μέρα τὸ τρομερὸ ἀγκάλιασμα.

Ὀλόγυρὰ μου, ἡ μουσικὴ σκόρπιζε τὰ παιητικά της κίματα κ' ἡ ἐπιθυμία μου γινόταν ὀλοένα περισσότερο ὀρηκτικὴ, περισσότερο ἀσυγκράτητη. Γιὰ νὰ συγκρατήσω τὰ νεύρα μου, πετάχτηκα ἐπάνω Ἰσρηρά, τόσο μεγάλη ἦταν ἡ δύναμις πού τραβούσε τὰ χείλη μου πρὸς τὸ ἀγαπημένο μου χέρι σου.

Στὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως, παρακάλεσα τὸ φίλο μου νὰ φύγοιμε. Δὲν μπορούσα νὰ ὑποφέρω περισσότερο τὸ νὰ σ' ἔχω ἐκεῖ, πλάι μου, τόσο ξένο και τόσο γείτονά μου μὲς' στὸ σκοτάδι.

Μὰ ἡ ὥρα πού τόσο τὴν περιέμενα, ἦρθε ὀστόσο, ἦρθε ἀκόμα μιὰ φορά. Ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῆ γιὰ τελευταία φορά στὴ ζωὴ μου πού τὴν εἶχε χιτυπήσει ἡ μοῖρα.

Ἦταν —παιε ἕνας χρόνος ἀκριβῶς ἀπὸ τότε— ἡ ἐπομένη τὸν γενεθλίον σου, τῆς ἡμέρας αὐτῆς πού τὴν τιμοῦσα πάντοτε σὰν μιὰ μεγάλη γιορτή. Εἶχα βγει ἀπὸ πολὺ χωρὶς ἔξω και εἶχ' ἀγοράσει τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα, τὰ ὁποία σοῦ ἔστειλα κάθε χρόνο, εἰς ἀνάμνησι μιᾶς στιγμῆς πού τὴν εἶχε χρησιμοποιήσει.

Τὸ ἀτόγεια, ἔβγαλα περίπατο τὸ παιδί μας, τὸ πήγα στὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ντίμελ» και τὸ βράδυ τὸ συνώδισα στὸ θέατρο. Τὰ ἔκανα ὅλ' αὐτὰ, γιατί ἠθελε κ' ἔμενε νὰ θεωρῆ τὴν ἡμέρα τὸν γενεθλίον σου σὰν μιὰ μουσικὴ γιορτή. Τὴν ἐπομένη μέρα, τὴν πέρασα μαζί μὲ τὸ φίλο μου πού εἶχα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἕναν νεαρὸ και πλούσιο βιομηχανο ἀπὸ τὸ Μπρουν, μὲ τὸν ὁποῖο ζῶσα διὸ ὀλόκληρα χρόνια κ' ὁ ὁποῖος μ' ἀγαποῦσε εἰδωλολατρικά.

Κι' αὐτὸς ἐπίσης ἠθελε νὰ μὲ παντρευθῆ, μὰ ὄσως και μὲ τοὺς ἄλλους, πού εἶχα ἀντιτάξει ἀπόλυτη ἀρνησι, μοιλονότι μᾶς γέμιζε δῶρα ἔμένα και τὸ παιδί μου και μοιλονότι ἄξιζε ν' ἀγαπηθῆ γιὰ τὴν καλωσύνη του, τὴν κάποις βαρεῖα και δουλική.

Πήγαμε μαζί σ' ἓνα κονσέρτο, διου βροῦχαμε μιὰ συντροφιά εἴθιμη. Σουπάρουμε σ' ἓνα ρεστωράν τῆς Ρινγκστράσσε κ' ἐκεῖ, μέσα στὰ γέλια και τὶς φλυαρίες, τοὺς πρότεινα νὰ πάμε σ' ἓνα ντάνσιγ, στὸ Ταμπαρέν.

Συνήθως αὐτὰ τὰ κέντρα, μὲ τὴν τεχνικὴ εὐθυμία τους πού τὴν προκαλεῖ τὸ ἄλκοολ, μοῦ ἦσαν ἀνταπαθητικὴ και πάντοτε, ὅσοι μοῦ πρότειναν διασκεδάσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους, συναντιοῦσαν τὴν ἀπόλυτη ἀρνησί μου. Μὰ, αὐτὴ τὴν φορά, μοῦ φανόνταν πὸς ἐννοιοῦθα μέσα μου μιὰ μεγάλη δύναμη ἀκατανίκητη, πού μ' ἐστρωχε χωρὶς νὰ θέλω, νὰ κἀνω αὐτὴ τὴν πρότασι. Κι' ὅταν ὀλοι τὴ δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό, ἐννοιοῦσα μιὰ χαρὰ ἀνεξίγητη, σὰν νᾶξερὰ πὸς κάποι τὸ ξεχωριστὸ μὲ περιέμενε σ' αὐτὸ τὸ ντάνσιγ. Συνηθισμένοι νὰ μοῦ φανόνταν πάντα εὐχάριστοι, οἱ φίλοι μου συνκώθησαν και πήγαμε στὸ Ταμπαρέν.

Ἦπαμε ἐκεῖ σαμπάνια κ' ἔξαφνα μιὰ χαρὰ ἐντελῶς τρολλή μὲ κυριεύσει, μιὰ χαρὰ ὀδινρηή, ὀμοια τῆς ὁποίας ποτέ μου δὲν εἶχα νοιώσει. Ἐπανα ἀδιὰκομα, τραγουδοῦντας, ὀπως οἱ ἄλλοι, τραγουδία εἴθιμα, και ἄρχισα νὰ χορεύω μαζί μὲ τὸ φίλο μου σὰν τρολλή.

Ἐξαφνα —ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὸς ἓνα πράγμα πολὺ

παγομένο ἢ πολὺ φλογομένο εἶχε ἀκοιμηθεῖ ἐπάνω στὴν καρδιά μου— ἔξαφνα, λέω, ἀναπήδησα: Ἦσουν καθισμένος μὲ μερικὸς φίλους σου στὸ γειτονικὸ τραπέζι και εἶχες ὀξει ἐπάνω μου ἓνα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό κ' ἐπιθυμία —αὐτὸ τὸ βλέμμα πού μ' ἀναστάτονε πάντοτε ὀς τὰ τριῖοβαθα τῆς ψυχῆς μου.

Γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, τὰ βλέμματά σου καρφονόντουσαν πάλι ἐπάνω μου μὲ ὀλη τὴ δύναμη και τὸ πάθος πού κλείνεις μέσα σου.

Ἔτρεμα ὀλόκληρη και λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ πέση τὸ ποτήρι πού κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Εὐτυχῶς, οἱ σύντροφοί μου δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ταραχή μου, ἡ ὁποία χάθησε μέσα στὸν ὀρυκο τὸν γέλιον και τῆς μουσικῆς.

Τὸ βλέμμα σου γινόταν ὀλοένα πὸς φλογορὸ και ἔσβινα τυλιγμένη ἀπ' αὐτὸ, σὰν νὰ καιγόμουν. Δὲν ἤξερα ἄν μὲ εἶχες ἐπὶ τέλους ἀναγνωρίσει, ἡ ἄν μὲ λαχταροῦσε σὰν μιὰ γυναῖκα πού δὲν τὴν εἶχες σφίξει ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά σου, σὰν μιὰ ἄλλη, σὰν μιὰ ξένη.

Τὸ αἷμα μου ὀλόκληρο εἶχε ἀνεβεῖ στὰ μάγουλά μου κ' ἀπαντοῦσα ἀφηρημένα στὶς ἐρωτήσεις πού μοῦ ἀπηρῖθινα οἱ σύντροφοί μου.

Εἶχες προσέξει, χωρὶς ἄλλο, πὸσο τὸ βλέμμα σου μὲ τάραιε και μὲ μιὰ κίνηση τοῦ κεφαλοῦ, πού κανεῖς ἀπ' τοὺς ἄλλους δὲν τὴν ἀντελήφθη, μὲ ὀρτήσεις ἄν ἠθελα νὰ βγῶ μιὰ στιγμὴ ἔξω στὸν προθάλαμο.

Ἔπειτα πλήρωσε τὸ λογαριασμοῦ κατὰ τρόπο ἐπιδεικτικὸ, ζήτησε συγγνώμη ἀπ' τοὺς φίλους σου κ' ἔφυγες, ἀφοῦ προηγουμένως μοῦ ἔκανε μιὰ φορὰ ἀκόμα νόημα, ὀτι μὲ περιέμενε ἔξω.

Ἔτρεμα, σὰν νὰ εἶχα ὀγιη ἢ πυρετό. Δὲν μπορούσα πειὰ ν' ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις τῆς συντροφιάς μου και ἦσουν ἀνάκηνη νὰ συγκρατήσω τὸν παρλασμοῦ τοῦ αἱματός μου.

Ἦ τὴν τύχη τὸ θέλησε, ὀστε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἓνα ζευγάρι νέγρον ν' ἀρχισῆ κάποιο καινούργιο και παρὰδοξο χορὸ, χιτυπώντας τὰ πόδια τους και βγάζοντας κρῆνιγὸς διαπεραστικῆς.

Καθὸς λοιπὸν ὀλος ὁ κόσμος εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του ἐπάνω τους, ἐπαφελήθηκα τῆς εἰκαιρίας. Σηκώθηκα, εἶπα στὸ φίλο μου ὀτι θὰ ξαναγύριζα ἀμέσως και σ' ἀκολοῦθησα.

Ἔξω, μὲ περιέμενε στὸν προθάλαμο, κοντὰ στὸ βεστιαριο.

Τὸ βλέμμα σου φωτίστηκε καθὸς μὲ εἶδες νᾶρχομαι κ' ἔτρεψες χαμογελόντας πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀμέσως ὀμως ἀντελήφθη, ὀτι δὲν μ' ἀναγνώρισε, ὀτι δὲν ἀναγνώρισε σὲ μένα οὔτε τὸ κοριτσάκο τὸν δεκαεπτάχρονον χρόνον, τὴ γειτονοπούλα σου, οὔτε τὴν κοπέλλα τὸν δεκαεννέα χρόνων πού εἶχε γίνει δική σου.

Μὲ νόμιζες γιὰ μιὰ γυναῖκα, πού τὴ συναντιοῦσε πρώτη φορὰ, γιὰ μιὰ ὀγνωστη.

— Δὲν θὰ μπορούσατε μιὰ μέρα ν' ἀπερῶσετε μιὰ ὀρα και γιὰ μένα; μὲ ὀρτήσεις μὲ ὀικειότητα, παίρνοντας μὲ σίγουρα γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες πού πουλοῦνται τὴ νύχτα.

—Ναί, σοῦ ἀπάντησα.

Ἦταν τὸ ὀδιο τρομερῶμενο κ' ὀσὀσο φυσικό ἐναῖ, μὲ τὸ ὀποῖο πρὸ δέκα χρόνων ἡ νέα κόρη, πού ἦμουν τότε, σοῦ εἶχα ἀπαντήσει ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σου.

— Και πότε θὰ ὀδοῦοιμε; μὲ ὀρτήσεις πάλι.

— Ὀπότε θελήσετε, σοῦ ἀπάντησα.

Μπροστά σου δὲν ἐννοιοῦθα ποτέ καμμιά ντροπή.

Μὲ κῦτταξες κάποις ἔξαφνισμένος, γιατί, μὲτὸς στὴν εἰκολία τῆς συγκαταθέσεώς μου, σὲ εἶχε κυριεύσει ἡ ὀδια δυσπιστία και περιόργεια, πού εἶχες νοιώσει και ἄλλοτε.

— Εἰσθε ἐλεύθερη τώρα; μὲ ὀρτήσεις ἔπειτ' ἀπὸ ἓνα μικρὸ διαγαμῖο.

—Ναί, σοῦ ἀπάντησα. Ἄς φύγοιμε ἀμέσως.

Ἦθελα νὰ πάω νὸς πάρος τὸ μαντὸ μου ἀπὸ τὸ βεστιαριο.

Μὰ τὴν ὀδια στιγμὴ θυμῆθηκα, ὀτι τὸ ἐπαναφόρι τοῦ φίλου μου και τὸ μαντὸ μου βρισκόντουσαν μαζί στὸ βεστιαριο κ' ὀτι ὀ φίλος μου κρατοῦσε τὴ σχετικὴ ἀπόδειξι. Νὰ γυρισῶ πίσω και νὰ τοῦ τὴ ζητήσω, δὲν ἦταν δυνατόν. Ἔξ ἄλλοι νὰ θυσιάσω τὴν ὀρα πού θὰ περνοῦσα μαζί σου, αὐτὴ τὴν ὀρα πού ἀπὸ τόσο καιρὸ τὴν εἶχα λαχταρῆσει, ἦταν ἀκόμα πὸ ἀδύνατο.

Γι' αὐτὸ, δὲν ἐδίστασα οὔτε στιγμὴ.

Ἐρριξα μόνο τὸ σάλι μου πᾶνω ἀπ' τὸ βραδυνὸ φόρεμά μου και βγήκα μὲς' στὴν καταχνημασμένη και ὀγρη νύχτα, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ τὸ μαντὸ μου, χωρὶς νὰ νοιαστῶ γιὰ τὸν καλὸ και στοργικὸ ἄνθρωπο, πού μὲ συντροφοῦσε ἀπὸ χρόνια, γιὰ τὸν φίλο μου.

Ἀρχισα νὰ χορεύω μαζί μὲ τὸν φίλο μου σὰν τρολλή...

πού θα τὸν ἔκανα γελοῖο στὴ συντροφιά του, ἀφίοντάς τον ἔτσι μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐνὸς ξένου, ἐγὼ πού ἤμιον ἀπὸ χρόνια φίλη του...

«Ω! εἶχα πλήρη συνείδησι μέσα στὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου τῆς προστυχιάς, τῆς ἀχαριστίας καὶ τῆς ἀτιμίας, μὲ τὴν ὁποία φερνόμενον ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ σ' ἔναν ἄνθρωπο εὐλακρινῆ. Τὸ καταλάβαινα πὼς ἐνεργούσα χυδαία καὶ ὅτι μὲ τὴν τρέλλα μου ἐπρόσβαλα γιὰ πάντα καὶ πλήγωνα θανάσιμα ἔναν ἄνθρωπο, γεμάτο καλωσύνη γιὰ μένα. Ἐνοιώθηα πὼς σύντριβα καὶ κατέστρεφα τὴ ζωὴ μου, μὰ τί σημασία εἶχε ἡ φιλία, τί σημασία εἶχε ἡ ὑπαρξις μου μπρὸς στὴν ἀνάγκη τὴν ἀκατανίκητη πού κυριαρχοῦσε σ' ὅλο μου τὸ εἶναι νὰ αἰσθανθῶ τὰ χεῖλη σου ἐπάνω στὰ δικὰ μου καὶ ν' ἀκούσω σάν μιά μουσικὴ στ' αὐτιά μου τὰ τρυφερά σου λόγια. Καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου μου ἂν ἤμιον σωριασμένη καὶ μὲ προσκαλοῦσες, θὰ εὐρισκα ἀκόμα τὴ δύναμι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ εὐχθῶ νὰ σὲ συναντήσω.

Ἐνα ἀμάξι βρισκόταν μπρὸς στὸ ντάνισγκ. ἠπύχαμε μέσα καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι σου.

Ἄκουγα πάλι τὴ φωνὴ σου, σ' ἐνοιώθηα περιπαθὴ καὶ τρυφερὸ δίπλα μου καὶ ἤμιον τόσο μεθυσμένη, ὅσο καὶ ἄλλοτε ὅταν μ' ἔσφιζες γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἀγκυλιά σου.

«Ω! δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ σὲ ποιὰ κατάστασι βρισκόμουν, ὅταν ἀνέβηκα τὶς σκάλες σου γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτ' ἀπὸ δέκα χρόνια.

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω πὼς μέσα στὶς λίγες αὐτὲς στιγμὲς ἔνα διπλὸ συναίσθημα μπερδεύε με μέσα μου ὅλο τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, οὔτε πὼς μέσα σὲ αὐτὸ δὲν ἔβλεπα τίποτ' ἄλλο, τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἐσένα.

Ἐλάχιστες μεταβολὲς εἶχαν γίνει μέσα στὴν κάμαρά σου ἀπὸ τότε πού εἶχα νὰ τὴν ξαναδῶ. Μερικοὶ πίνακες περισσότεροι, ἔνα πληθὸς καινούργιων βιβλίων, ἔδω κα' ἔκει μερικά ἐπιπλα νέα, μὰ δια, καὶ τὰ παλιὰ καὶ τὰ καινούργια, μοῦ ἔστελναν ἔνα φιλικὸ χαιρετισμὸ.

Κι' ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου βρισκόταν τὸ χρυσάλλινο ἀνθογιάνι μὲ τὰ ρόδα πού σοῦ εἶχα στείλει τὴν προηγουμένη μέρα γιὰ τὸ γενεθλίῳ σου καὶ εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς γυναίκας, τὴν ὁποία δὲν θυμόσουν, δὲν ἀναγνώριζες, οὔτε καὶ τὴ στιγμῇ αὐτῇ πού βρισκόταν κοντά σου, πού τὰ χέρια σου κρατοῦσαν τὰ δικὰ της καὶ τὰ χεῖλη σου σφγγόντουσαν ἐπάνω στὸ στόμα της.

Ἠτόσο, ἤμιον εὐτυχισμένη γιὰ τὴ φροντίξες γιὰ τὰ ρόδα μου. Ἐτσι κυμάτιζε ὀλόγυρά σου μιά πνοὴ ἀπὸ τὴν ὑπαρξι μου, ἔνα ἄρωμα ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου.

Μὲ πῆρες μέσα στὴν ἀγκυλιά σου καὶ μὲ μέθυσες μὲ τὰ φιλιὰ σου. Πέρασα πάλι μιὰ δνειρευμένη νύχτα κοντά σου.

Εὐτυχισμένη, εἶχα ἐγκαταλειφθεὶ στὰ χάρδια σου κα' ἔβλεπα, ὅτι ἡ ἐρωτικὴ σου ὀρμὴ δὲν ἔκανε καμμιὰ διάκρισι μεταξὺ μιᾶς φίλης καὶ μιᾶς γυναίκας πού πουλιέται κα' ὅτι παραδίδουσιν ὀλόκληρος στὴν ἐπιθυμία σου, μὲ ὅλη τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν παραφορὰ πού σὲ χαρακτηρίζει στὸν ἔρωτα.

Ἦσαν τόσο γλυκός, τόσο τρυφερός ἀπέναντί μου, ἀπέναντι σὲ μιά γυναίκα πού τὴν εἶχες συναντήσει σ' ἔνα νυχτερινὸ κέντρο, τόσο διακριτικός, τόσο ἐγκάρδιος κα' ὁμοῦ δειχνόσουν συγχρόνος γεμάτος ἐρωτικὸ πάθος.

Μέσα στὴν ἀγκυλιά σου εἶχ' ἀπολησμονηθεὶ ἐντελῶς. Τί ἤμιον τώρα, μὲσ' στὸ σκοτάδι, πλάι σου; Ἡ φλογερὴ κοπέλα τοῦ παρελθόντος, ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου, ἡ ξένη; Οὔτε κα' ἐγὼ δὲν ἤξερα. Τὸ μόνο πὺ ἤξερα, εἶνε δὲ βρισκόμουν μέσα στὴν ἀγκυλιά σου καὶ γι' αὐτὸ παρακαλοῦσα νὰ μὴν τελειώσῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ νύχτα.

Μὰ τὸ προτ' ἤρθε. Σηκωθήκαμε ποὺ ἀργὰ καὶ μὲ προσκαίσιες νὰ προγευματίσωμαζὺ μου. Ἦπαμε μαζὺ τὸ σάβ, πού ἔνας ἐπιπρόθετος ἀόρατος εἶχε σεβίρει διακριτικὰ στὴν τραπέζαρία, καὶ φλυαρήσαμε ἀρεκτὴ ὥρα.

Μοῦ μιλῶσες μὲ ὅλη τὴν ἐγκάρδια οικειότητα καὶ τὴν εὐλακρινία πού σὲ χαρακτηρίζουν, χωρὶς νὰ μοῦ ὑποβάλλης ἐρωτήσεις ἀδιάκριτες καὶ χωρὶς νὰ ἐκδηλώνης τὴν παραμορφὴ ἀδιακρισία ἀπέναντί μου. Δὲν μὲ ρώτησες οὔτε γιὰ τ' ὄνομά μου, οὔτε γιὰ τὴν καταικία μου. Ἦμιον ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ σένα ἡ τυχαία περιπέτεια, ἡ ἀνώνημι γυναίκα, τὸ πάθος μιᾶς στιγμῆς πού ἐξαπτιζέται μὲσ' στὸν καπνὸ τῆς λήθης, χωρὶς ν' ἀφίνη ἴχνη.

Σὲ μιὰ στιγμῇ μοῦ εἶπες, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγης γιὰ ἔνα μεγάλο ταξεῖδι στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ, πού θὰ κρατοῦσε τρεῖς—τέσσερες μῆνες. Ἄρχισα νὰ τρέμω μέσα στὴν ἐντύχια μου, γιὰτὶ ἀνηχούσαν κίβλας σάν σφυροκοπήματα στ' αὐτιά μου ἡ λέξεις : ἘΤελείωσαν! Τελείωσαν δια! Ξεχάστηκες πάλι ».

Θὰ ἤθελα νὰ ριχθῶ μπρὸς στὰ πόδια σου καὶ νὰ φωνάξω : «Πάρε με, πάρε με μαζὺ σου, γιὰ νὰ μ' ἀναγνωρίσης ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ».

Μὰ ἤμιον τόσο δειλὴ καὶ τόσο ἀνανδρη, τόσο ἀδύνατη καὶ τόσο δουλικὴ μπροστά σου! Τὸ μόνο πού μπόρεσα νὰ σοῦ πῶ, ἦταν μονάχα ἔνα : «Τί κρίμα ».

Τὸ βλέμμα σου ἔπεσε τότε ἐπάνω μου καὶ μὲ ρώτησες χαμογελώντας :

— Ἀλήθεια, λυπάσαι πού θὰ φύγω...

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ κυριεύτηκα ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ ἀσυγκράτητη παραφορὰ. Σὲ κῦτταξα ἐπὶ ὄρα σταθερὰ στὰ μάτια καὶ εἶπα :

— Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαποῦσα ταξεῖδευε κα' αὐτὸς πάντοτε...

Ἦθελα νὰ σοῦ θυμίσω ἔτσι τὸ φέμμα πού μοῦ εἶχες πεῖ τὴν πρώτη φορὰ, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆς ἀπὸ μένα, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἐρωτικὲς νύχτες, μὲ βαρῆθης.

Σώπασα κατόπιν μὰ τρέμοντας ὀλόκληρη, ἔλεγα μέσα μου : «Τώρα, τώρα θὰ μ' ἀναγνωρίση...».

Μὰ δὲν μοῦ ἀπάντησες, παρὰ μ' ἔνα χαμόγελο κα' ἔπειτα ἐπρόσθεσες ἀόριστα γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσης :

— Ναί, μὰ ξαναγορῖζει κανεὶς ἀπ' τὰ ταξεῖδια.

— Ναί, σοῦ ἀπάντησα κα' ἐγὼ, ξαναγορῖζει μὰ λημονεῖ.

Κατάλαβα πὼς σοῦ τὸ εἶπα αὐτὸ μ' ἔνα τρόπο ἀλλόκοτο, μ' ἔνα κρότο γεμάτο πάθος, γιὰτὶ σηκώθης ἀμέσως καὶ μὲ κῦτταξες μὲ κατάπληξι καὶ μὲ μεγάλη τρυφερότητα.

Ἀκούμισες τὰ χέρια σου στοὺς ὄμους μου καὶ μοῦ εἶπες γλυκὰ :

— Ὁ, τι εἶνε καλὸ, δὲν μορεῖ νὰ ξεχαστῆ. Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω...

Συγχρόνος τὸ βλέμμα σου βυθιζόταν στὰ τριόρθα τοῦ ἐκείνου μου, σάν νὰ ἤθελες ν' ἀποτυπώσης γιὰ πάντα τὴν εἰκόνα μου. Καθὼς τὸ ἐνοιώθηα νὰ μὲ τρυπᾶ, νὰ ψάχνη καὶ ν' ἀναζητᾶ σ' ὅλο μου τὸ εἶναι, νόμισα πὼς ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ τὰ μάγια πού σ' ἐμπόδιζαν νὰ βλέπης, θὰ διαλύντουσαν.

— Θὰ μ' ἀναγνωρίση! Θὰ μ' ἀναγνωρίση! σὺλογοῖζόμουν.

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔτρεμε ὀλόκληρη μ' αὐτὴ τὴ σκέψη.

Μὰ δὲν μ' ἀναγνώρισες.

Ἄχι μόνο δὲν μ' ἀναγνώρισες, μὰ ἀπ' αὐτὸ πού ἔκανες ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά κατάλαβα, ὅτι ποτὲ δὲν σοῦ ἤμιον τόσο ξένη, ὅσο ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ.

Μ' ἀγκυλίσες, μ' ἀγκυλίσες, ἀκόμα μιὰ φορὰ, μὲ πάθος. Ὅταν μ' ἄφησες, θέλησα νὰ ταχτοποιήσω λίγο τὰ μαλλιά μου. Ἐνὼ στεκόμουν μπρὸς στὸν καθρέφτη — ὦ! τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη νόμισα πὼς θὰ λιποθυμούσα ἀπὸ ντροπὴ καὶ τρόμο — σὲ εἶδα πίσω μου νὰ χώνης διακριτικὰ μὲσ' στὸ μανδόν μου μερικὰ χαρτονομίσματα ἀξίας.

Πὼς κατώφθουσα νὰ σηκωθῆθῶ, νὰ μὴ φωνάξω, νὰ μὴ σὲ ραπίσω ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, ἐσένα πού σ' ἀγαποῦσα ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἤμιον κοριτσάκι;

Μάζεψα γρήγορα τὰ πράγματά μου. Ἦθελα νὰ φύγω, νὰ φύγω γρήγορα. Ὑπέφερα τρυφερά...

Ἄπλωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πάρω τὸ καπέλλο μου. Βρισκόταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου, πλάι στὸ βάζο μὲ τὰ λευκὰ ρόδα, τὰ λουλούδια μου.

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ, μιὰ δυνατὴ, μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη μὲ κυρίεψε ὀλόκληρη : Ἐπρεπε νὰ δοκιμάσω ἀκόμα μιὰ φορὰ ν' ἀνασκαλοῦ τίς ἀναμνήσεις σου.

— Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη, σοῦ εἶπα, νὰ μοῦ δώσετε ἔν' ἀπ' τὰ λευκὰ αὐτὰ τριαντάφυλλα ;

— Εὐχαριστῶς, μὲ ἀπάντησες.

Καί, παίροντας ἀμέσως ἔνα ρόδο, μοῦ τὸ πρόσφερες.

Τότε ἐγὼ σοῦ εἶπα :

— Μὰ ἴσως νὰ σοῦ τὰ χάρισε καμμιὰ γυναίκα, καμμιὰ γυναίκα πού σ' ἀγαπᾶ...

— Ἴσως, μοῦ ἀπάντησες, μὰ τὸ ἀνοῶ. Μοῦ ἐστᾶλθσαν, χωρὶς νὰ ξέρω ποῖς μοῦ τὰ ἔστειλε καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τ' ἀγαπᾶ...

Ἐγὼ σὲ κῦτταξα στὰ μάτια καὶ σοῦ εἶπα :

— Ἴσως νὰ προσέρχονται ἀπὸ καμμιὰ γυναίκα πού τὴ ληρομύνησε.

Σήκωσες τότε τὰ μάτια σου ἐπάνω μου μὲ κατάπληξι. Ἐγὼ σ' ἐκῦτταξα ἐπίμονα. ἘἈναγνώρισέ με! Ἀναγνώρισέ με ἐπὶ τέλους », σοῦ φώναζε τὸ βλέμμα μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὲ πῆρες μέσα στὴν ἀγκυλιά σου καὶ μὲ μέθυσες μὲ τὰ φιλιὰ σου...